



Кой какво най-обича.

Вколко момиченца си играяха на улицата. Едно десет-единадесет годишно момиченце отъ тѣхъ зададе на своитѣ другарки да отговорятъ, коя какво най-обича. Явиха се разни отговори. Едно каза, че обича най-много тѣхнитѣ малки котенца; друго каза, че обича яренцата, защото били чисти и добрѣ си играели; третьо, че обича птиченцата; четвърто—кукличката си и пр. А Розка каза: „Азъ пѣкъ най-обичамъ мама. Тя всѣкога се грижи за мене: хубаво да съмъ облечена, добрѣ да съмъ се нахранила; кога съмъ болна, тя не прѣстава да се грижи за мене. Една вечеръ ме позаболя глава и не вечеряхъ, а тя, горката мама, цѣла нощъ не спа и се надъ меня стоя; щомъ се мръдна малко, тя ме питаше: Розке, мама, какъ си сега, подобрѣ ли си? На сутриньта, като ѝ казахъ, че съмъ здрава и ми се яде — ехъ, да знаете колко весело ѝ стана! Азъ най-обичамъ добрата си майка.“

Въ това врѣме Недка заплака. Защо плачешъ, Недке? — запита я една отъ другарки-тѣ ѝ. Всички се обърнаха къмъ Недка и останаха смаяни: странитѣ ѝ бѣха облѣни въ сълзи. Всички я отрупаха съ питання: защо плаче и какво ѝ е. Тя едвамъ можа да каже: „азъ съмъ нещастна!“

Недка нѣмаше майка!

с. Кованлъкъ.

П. Константиновъ.